

odbranjanje

ako pišem ako pišem
ako slepo pišem
ako dušom pišem i čelom
ako sizifovski pišem
ako pišem tamom svoga sunca
ako pišem svetlom svoje tame
ako pišem letom svoje ptice
budućnosti svojoj ako kažem
piši i umri
ako se na vrh sebe penjem
odozgo da pišem
dole da padam
ako crno ako crno pišem
od crnijeg se branim

DRAGOLJUB
JEKNIĆ

jatakovanje

sebe krijem
sebi ružno vino u potaji nosim
ružno vino i pečene reči

sebi šumu svoju spremam
spremam šumu spremam ljuto čelo
sebe tražim
mastilo iz duše svoje da cedim
pesmu na grudima
sebi da ložim
sebe crnog beo tražim
kuku meni
ako mene
u meni
nađem

makar trepaicom
preplivaću te krvi moja
nasrtnjiva netražena
zmijasta
samo do gorke
pesme da dođem

jadikovanje

šta ću pesmo šta ću pesmo
šta ću glavoboljo
šta ću gorka reči
smrti dolazi oči kud ću
rebra kud ću čelo kud ću
kud ću ljubov i strah
kud ću sunce kud ću zemlju
gde ću svet sakriti
jer bez sveta jer bez vetra
bez puteva bez vazduha
bez nesreće pesmo pesmo
pesmo
šta ću
posle smrti

preplivavanje

preplivaću te
preplivaću te krvi moja
kroz kamenje kroz bubrege
preplivaću te tamo gde si najcrnja
tamo gde si najluda
tamo gde si najgušća najotrovnija
u srcu ću te preplivati
makar noktom makar zubom

rast

Između dva koljenca stanem i rast zamre
Nevješt da dosegne raž kojoj se udvara
Što je to u vlazi što klasje osvaja
I u prostor padne kada srce samre

S puta smo došli neplodni, puni suše i zida
Mogao bih prokleti šumu, ali ju kletva dotrčava
Dio smo kupljenog mita koji nas od bilja spasava
A boju najljepše ruže oglasili smo bojom stida

Ako je riječ o molitvi, pospimo pepelom riječi
Ja ne vjerujem obredima što počnu i svrše u koži
I dim sa zrakom pred vatrom se složi
A kraljevstvo u srcu samo se umiranjem liječi

Vjera u zid nužno vodi do sraca
Da li je mudrost ono što tada najviše boli
Jednom će nestati mora, bit ćemo svi od soli
Neće nas voljeti samo ptice od sadre i mraza

Između dva koljenca stanem i rast zamre
Nevješt da dosegne raž kojoj se udvara
Što je to u vlazi što klasje osvaja
I u prostor padne kada srce samre

boje

Ja i moje boje, sve tone u prazno
Umori me šutnja glasija od riječi
Nekad rosa kuša korjenje zarazno
Pa čime da se trujem kad me otrov liječi

Kad raširim ruke i pogledam sjenu
Malo lihim ptici, odveć mnogo križu
Gle ladara snenog gdje gata u pjenu
A valovi mraka stalno ga sustižu

Sve umre što zovem, osta sjet i znanje
O suludom carstvu gdje se kamen štuje
Zar je stijena tvrda od grumena sanje
Što raste kad se umre i buja kad se psuje

Oba oka onom tko mi miris kaže
Boju svoje krvi spoznajem u tami
Ja tjerujem u nju i kad podlo laže
Jer kraljeve svoje okrunismo sami

Ja i moje boje, sve tone u prazno
Umori me šutnja glasija od riječi
Nekad rosa kuša korjenje zarazno
Pa čime da se trujem kad me otrov liječi

zasjeda

Hitnem kost ljljanu, sam se ko pas glasam
Netko neman meni sad o lancu dahće
Stenje, lokvanj kleše nježnije neg saće
Za prelete praha kojim tiho klasam

Hitac u riječ, metak je u vrijeme
Ruža izvan vaze i bodljom miriše
Nikne šaka zida gdje prokunem sjeme
Gle iz krvi dunje gdje na me kidiše

Evo cvijeta iz priče, evo imena za sjetu
Sve počne u glavi, ali se u srcu srčava
Ljubav je bogalj što prosi ljepotu
Eno zvijezde u padu gdje mi laž obasjava

Ovdje je moćan urok od mrzle vatre čela
(Zjapi bistar ponor s onu stranu uma)
Zapupa pup pa cvate, poslije sleti pčela
Gotov plod je čežnja od koje umiru skupa

STOJAN VUČIČEVIĆ

mi

Evo nas od zemlje, sve smo sebi dali
Pred ružom smo se kleli u najljepšu pčelu
Bježeći od šume mi smo se u šumi našli
S vratom suncokreta, s leptirima u čelu

I noći u njeđrima višnje i smijeg što u breskvi strada
I mali slavuj od riječi na zadnjoj grančici svijesti
S naših stabala sve osim boje pada
Dani nam umru u pjelovoj kresti

U prejakoj nekoj pjesmi zacijelo sunce se zlati
I san mi boji kap po kap
O, da li će, da li i u dlan mi pasti
Uz curkut jutra bistrijeg neg slap

Sve će romorit tuda i kamen će teći
Ja ću prerezat grlo nek govori mak
Uz rijeku pod vrbom tad ću blažen leći
I nek me ne budi niko: ni rosa ni boje ni zrak

post scriptum

Spustite nježno zvijezde u maglu pod čelom
Samo kopač na glasu neka vam dugu kuje
Najbrži skoroteča krvi nek krene gradom i selom
I nek se probudi onaj koji bez sjena snuje

marijo

namaži marijo usne kupinom
i namaži se po licu
opet ćeš biti isti cvet
nekome možda kao mackara
a meni ćeš biti i kupina i cvet

sanjao bih te zaboravljenim snom
pre nego što bi nikla u mojim jutrima
dok sam upijao sunce na gladno srce

šta misliš marijo
u svilenoj šarenoj suknji
šta misliš marijo
kad bi mi rodila sina

ja bih onda pretrčao preko travnjaka
i izgazio sve cveće
bilo bi dosta cveća u meni
ti si tako beo cvet marijo
a ja nisam ni znao da volim belo cveće

— nemoj da gaziš travu
— a zašto
— zato što niko ne sme da gazi travu

peco sam ribe u parku
na jezeru
i stavljao ih u džep od sakoa
došao je čuvar
i video kako nešto udara
ispod mog sakoa
mislio je da sam uzbuđen
da ne kažem probuđen
ostao sam
i dalje pecao šarene karaše
na jezeru
u parku

operi zube od razgovora
očešljaj se od misli
obriš se od dosade

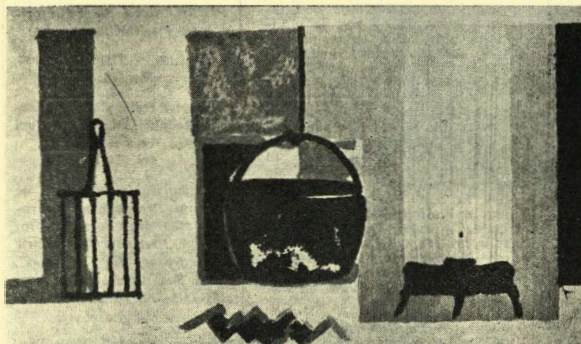
zagnjuri glavu od sna
brboći

prazan sam kao kutija od sardina
i pio bih vina
upecan sam na finu malu udicu
tresem se

klovn

svitram na ksilofon
svojih zuba
isto kao kaleman hokins
poplunem dva prsta
cimnem levo
i zategnem desno uvo
onda pružim levu ruku
u levu stranu
i kobajagi gitara

DRAGIŠA
VITORAC

EDO KOVACEVIĆ
ognjište, litografija u boji

MIODRAG
VISNJIĆ

most

Celična duga preko trbuha reke
Betonske noge u postojbini peska
Poslednja stanica samoubica
Zajednički jezik dva sveta
Ruke zaljubljenih obala

dijalektika ili kako ko shvata

I duga jeste i duga nije
Most preko neba
I suza jeste i suza nije
Biser iz oka
I pesma jeste i pesma nije
Naručea bludnica